

Nr 129.

Av herrar **Ingeström** och **Bondeson**, om vägsynernas inställande inom sådana väghållningsdistrikt, där vägkassan övertagit vägunderhållet.

I gällande väglag stadgas att vägsyn skall hållas av landsfiskal med biträde av två nämndemän. Sådan syn bör förrättas tidigt på våren eller sent på hösten å tid, som antingen redan är eller med avseende på skiljaktiga förhållanden varder efter landstingets hörande av Kungl. Maj:ts befallningshavande bestämt för hela länet eller delar därav. Vid sådan vägsyn skall föras protokoll, vari antecknas för varje vägloft befunna brister i vägunderhållet med angivande av det sätt för deras avhjälpan som synemännen finna lämpligt.

Vägsynens huvudsakliga uppgift är således att utöva kontroll över att enskilda väghållningsskyldiga på ett tillfredsställande sätt utföra dem åliggande vägunderhåll.

Sedan däremot vägdistriktet övertagit vägunderhållet å de olika vägarna har otvivelaktigt vägsynen ej på långt när samma betydelse som då vägunderhållet av de väghållningsskyldige utföres i natura. Kostnaderna för dessa syner bestridas till hälften med statsmedel, och då, jämlikt föregående års riksdagsbeslut, understöd av statsmedel skall utgå till vägdistriktet med 30 procent för de verkliga underhållskostnaderna, såvitt vägdistriktet övertagit vägunderhållet, kommer statsbidraget att utgå med 65 procent för vägsynerna.

Det torde med skäl kunna ifrågasättas, om icke dessa kostnader borde kunna inbesparas, då landsfiskalen har åliggande att tillse, att vägarna alltid äro i fullt lagligt skick, och då det kan förväntas, att trafikanterna — som numera ej äro väghållare — icke skola underlåta, att när brister förekomma till vederbörande göra anmälan. En vägsyn en eller två gånger om året synes oss föga motiverad jämväl av den anledningen, att vägdistriktet utför vägunderhållet på de tider och platser, där behovet påkallar.

Ävenså hava de flesta län anställt en vägkonsulent, vilket möjliggör för Kungl. Maj:ts befallningshavande att på ett helt annat sätt än tillforene utöva kontroll över huru respektive vägar uti länet underhållas.

Visserligen finnas i 24 och 25 §§ uti väglagen upptagna bestämmelser om att ovanberörda synenämnd skall fastställa de belopp, vartill en jordägare må åtnjuta ersättning för intrång, såsom borttagande av träd m. m., men det förefaller ändamålslost, att nämnden endast för den uppgiften årligen skall behöva genomfara samtliga distriktets vägar, då de fall, som här avses, endast äro av enstaka natur.

Det kan med fog sättas ifråga huruvida icke sådan ersättning lämpligen bör fastställas efter de grunder som i 18 § föreskrivas.

På grund av det ovan anförda få vi härmed vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte utreda, huruvida icke de nu i lag föreskrivna vägsynerna skulle kunna i de väghållningsdistrikt, där vägkassan övertagit underhållet av vägarne, indragas, och till riksdagen inkomma med det förslag, vartill utredningen kan giva anledning.

Stockholm den 21 januari 1925.

Åke Ingeström.

N. A. Bondeson.
